

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Бургас, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Галина Т. Канакиева
Яница С. Събева Ченалова

при участието на секретаря Елена П. Г.а
в присъствието на прокурора Л. Г. П.
като разгледа докладваното от Галина Т. Канакиева Въззивно частно
наказателно дело № 20242000600033 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.341, ал.1, вр. чл.306, ал.1, т.1 от НПК и е образувано по въззивна частна жалба на служебния защитник на лишения от свобода И. А. И.- адв.Д. К., против определение №30 от 22.01.2024 год. постановено по ЧНД № 437/23 г. по описа на Ямболския окръжен съд, с което на осн. чл.25, ал.1, вр. чл.23, ал.1 от НК на И. А. И. с ЕГН- ***** е наложено едно общо наказание - най-тежкото измежду наложените със съдебни актове, постановени по НОХД № 366/2022г. на РС – Ямбол и по НОХД № 320/2022г. на ОС – Ямбол, а именно наказание **ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** за срок от **ЧЕТИРИ ГОДИНИ**. На основание чл.24, ал.1 от НК съдът е увеличил така определеното общо наказание с **ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА. ПОСТАНОВИЛ** е така определеното **ОБЩО и УВЕЛИЧЕНО** по реда на чл.24 от НК наказание **ЧЕТИРИ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** да се търпи при първоначален „СТРОГ” режим. На основание чл.25, ал.2 от НК съдът е **ПРИСПАДНАЛ** от така определеното на осъдения И. А. И. общо наказание времето, през което е търпял наказанието лишаване от свобода наложено му, с която и да е от двете присъди по съвкупността, както и на осн. чл.59, ал.1 от НК е приспаднал времето, през което е бил с мярка за неотклонение Задържане под стража по НОХД № 320/22г. по описа на ОС- Ямбол, считано от 11.03.2022г. до привеждане в изпълнение на присъдата.

С жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност, необоснованост и явна несправедливост на първоинстанционния съдебен акт в частта досежно приложението на чл.24 от НК. Претендира се отмяна приложението на чл.24 от НК. Излагат се съображения, че за постигане целите на наказанието, за поправянето и превъзпитанието на осъдения И. не се налага увеличение на общо определеното наказание от четири години лишаване от свобода. Навежда се довод, че лицето е осъдено с две отделни присъди, като по- тежкото наказание от четири години лишаване от свобода е достатъчно за постигане целите на чл.36 от НК и съдът по посочената присъда не е приложил чл.24 от НК. Твърди се, че обществената опасност на осъденото лице не е толкова висока. Претендира се отмяна на атакуваното определение в частта досежно приложението на чл.24 от НК.

В съдебно заседание служебният защитник на осъдения излага съображения в подкрепа на наведените в жалбата доводи. Моли съда да отмени обжалваното определение на Ямболския окръжен съд в частта досежно приложението на чл.24 от НК, което намира за необосновано, незаконосъобразно и несправедливо.

Представителят на Апелативна прокуратура Бургас заявява, че въззивната жалба е неоснователна. Намира, че съдът правилно е приложил разпоредбите на чл.306, ал.1, т.1, вр. чл.25, ал.1, вр. чл.23, ал.1 от НК спрямо осъдения И. И., като по двете дела му е определено общо наказание в размер на най- тежкото, а именно четири години лишаване от свобода, като правилно е приложен първоначален строг режим, предвид обремененото му съдебно минало. Навежда довод, че съдът правилно е приложил разпоредбата на чл.24 от НК, като общото наказание е увеличено с шест месеца лишаване от свобода. Аргументира се с обремененото съдебно минало на лицето, като по последните две дела е осъден за три престъпления, извършени в условията на опасен рецидив, което говори за утвърдени престъпни навици. Сочи, че изтърпените наказания по предходните осъждания не са довели до неговото поправяне, поради което следва да се акцентира на прилагането на чл.36, ал.1, предл.2 от НК. Твърди, че без приложението на чл.24 от НК за останалите две тежки умишлени престъпления извършени в условията на опасен рецидив – кражба и грабеж фактически той няма да търпи никакво наказание, което не е справедливо предвид обществения интерес и генералната превенция. Навежда довод, че дори с приложението на чл.24 от НК наказанието от четири години и шест месеца е под минимума за грабеж извършен в условията на опасен рецидив, което е до 15 години. Моли съда да потвърди първоинстанционния съдебен акт.

Осъденият И. в своя защита заявява, че поддържа становището на своя защитник.

В последната си дума моли да се уважи жалбата и да се отмени приложението на чл.24 от НК.

Бургаският апелативен съд, като изслуша становищата на страните по

делото и след запознаване с наведените в частната жалба възражения намира същата за процесуално допустима, но по същество за НЕОСНОВАТЕЛНА.

Производството по делото е образувано пред първата инстанция по реда на чл.306, ал.1, т.1 от НПК по повод предложение на Ямболска окръжна прокуратура за определяне на общо наказание на основание чл.25, ал.1, вр. чл.23, ал.1 от НК на осъдения И. А. И. с ЕГН ***** по влезлите в сила съдебни актове, постановени по НОХД № 366/2022 г. по описа на РС-Ямбол и по НОХД № 320/2022 г. по описа на ОС-Ямбол и с приложение на чл.24 от НК, което да се изтърпи при първоначален строг режим.

Безспорно е установено от доказателствата по делото, че И. А. И. е осъждан с два влезли в сила съдебни акта за извършени от него две престъпления по чл.196, ал.1 от НК и едно по чл.199, ал.1 от НК. Посочените съдебни актове са постановени по НОХД № 366/2022 г. по описа на РС-Ямбол и по НОХД № 320/2022 г. по описа на ОС-Ямбол. Двете присъди са влезли в сила съответно на 17.03.2023 г. и на 08.12.2023 г., а престъпните деяния – предмет на тези съдебни актове са извършени на 11.01.2022 г., на 9/10.03.2022 г. и през началото на месец март 2022 г. Наказанията, които са наложени на осъдения И. по двете присъди са съответно две години лишаване от свобода и четири години лишаване от свобода, и двете при първоначален строг режим на изтърпяване.

Най-тежкото наказание, наложено на л.св.И. от цитираните два съдебни акта е това по НОХД № 320/2022 г. по описа на Окръжен съд-гр.Ямбол – четири години лишаване от свобода.

Отделно от посочените в предложението две присъди, И. е осъден с влезли в сила присъди и по други 4 /четири/ наказателни дела, които не са предмет на настоящото производство и са изтърпiani.

Видно от приложената по делото справка за съдимост от 29.12.2023 г. на бюро съдимост при ЯРС, л.св.И. И. е изтърпял на 25.03.2020 г. ефективно наказание лишаване от свобода, наложено му с присъдата по НОХД № 943/2018 г. по описа на ЯРС.

С присъдата постановена по НОХД № 320/2022 г. по описа на ЯОС, на осн.чл.59, ал.1 от НК е зачетено времето, през което И. е бил с мярка за неотклонение Задържане под стража, считано от 11.03.2022 г. до привеждане в изпълнение на присъдата.

Въз основа на така коментираните доказателства по делото решаващият съд е направил обосновани и законосъобразни правни изводи.

Правилно съдът е заключил, че предложението е процесуално допустимо като подадено от лице имащо право на такова, а разгледано по същество е основателно.

При така установените факти е обоснован и законосъобразен изводът, че деянията на осъдения по цитираните по-горе две наказателни производства са извършени преди да е имало влязъл в сила съдебен акт, за което и да е от

тях, като същите се намират в отношение на съвкупност помежду си и по отношение на тях е приложима разпоредбата на чл.23, ал.1 от НК. Ето защо решаващият съд правилно е заключил, че следва да бъде определено едно общо наказание по тези наказателни производства.

Правилна е преценката, че са налице условията на чл.25, ал.1, вр.чл.23, ал.1 от НК за определяне на едно общо наказание по присъдите, постановени по НОХД № 366/2022 г. по описа на РС-Ямбол и по НОХД № 320/2022 г. по описа на ОС-Ямбол.

Този извод се обосновава с обстоятелството, че с присъдите по посочените НОХД са наложени наказания лишаване от свобода за престъпления, които не са разделени помежду си от влязла в сила присъда, т.е. осъденият е извършил всяко от деянията по посочените два съдебни акта преди да има влязла в сила присъда, за което и да е от тях. Поради това съдът правилно е приел, че на осъдения следва да му бъде определено едно общо наказание по посочените две присъди в размер на най-тежкото наложено наказание, а именно – четири години лишаване от свобода.

Обосновано съдът е посочил, че така определеното наказание с оглед трайно установените престъпни навици на осъдения, както и предвид това, че престъпленията, за които е осъден с посочените съдебни актове са извършени от него в условията на опасен рецидив и то по смисъла и на двете хипотези по чл.29, ал.1, б“а“ и б“б“ от НК, следва да бъде увеличено на осн.чл.24 от НК с 6 /шест/ месеца, а именно от 4 /четири/ години лишаване от свобода на 4 /четири/ години и 6 /шест/ месеца лишаване от свобода, тъй като за поправянето и превъзпитанието на същия е необходимо едно по-продължително въздействие.

При преценката си относно приложението на разпоредбата на чл.24 от НК съдът правилно е посочил, че л.св.И. е извършил трите престъпни деяния, които са предмет на процесните две присъди, включени в съвкупността, в период само на два месеца / на 10.01.2022 г., началото на месец март 2022 г. и на 9/10.03.2022 г. /, както и, че трите са тежки умишлени престъпления от общ характер. Освен това, с оглед съдебното минало на И. се установява градация в тежестта на реализиране на престъпната му дейност, като предходните му осъждания /извън тези по настоящата съвкупност/ са за осъществени престъпления кражба по чл.195 от НК и едно по чл.216 от НК, докато последното му осъждане по НОХД № 320/2022 г. на ОС - Ямбол е за две престъпления – кражба в условията на съучастие и опасен рецидив и опит за грабеж при условията на съучастие и опасен рецидив, като престъплението грабеж е останало недовършено по причини, различни от волята на осъдения. Съдът правилно е отчел и престъпната упоритост при осъществяване на тези деяния, както и интензитета на упражнената от осъденият И. И. при опита за грабеж сила срещу възрастен човек неспособен да противодейства.

Въззивната инстанция споделя съображенията на решаващия съд да увеличи размера на общото най-тежко наказание две години лишаване от

свобода на основание чл. 24 от НК с още 6 месеца лишаване от свобода.

По последните две дела И. е осъден за три престъпления, извършени в условията на опасен рецидив, което сочи на утвърдени престъпни навици. Обосновава извод, че изтърпените наказания по предходните осъждания не са довели до неговото поправяне, поради което следва да се акцентира на прилагането на чл.36, ал.1, предл.2 от НК. Неприлагането на чл.24 от НК няма да е справедливо предвид обществения интерес и генералната превенция. Още повече, че дори с приложението на чл.24 от НК наказанието от четири години и шест месеца е под предвидения минимум за грабеж извършен в условията на опасен рецидив, наказанието за което престъпление е от пет до петнадесет години лишаване от свобода.

Увеличението на наказанието с 6 месеца лишаване от свобода е в рамките на посочените в разпоредбата на чл.24 от НК предели – то не е повече от 1/2 от определеното общо най-тежко наказание, така увеличеното наказание не надминава сбора от отделните наказания, нито максималния размер, предвиден за наказанието лишаване от свобода.

Правилна е преценката, че изтърпените ефективно предходни наказания не са довели до неговото поправяне и превъзпитание, поради което следва да се акцентира повече на чл.36, ал.1, т.2 от НК, а именно да се въздейства предупредително върху осъдения и да му се отнеме за по-продължителен период от време възможността да върши престъпления. Така направените по-горе констатации по отношение на осъденото лице обосновават извода, че същият е с висока степен на обществена опасност. С висока степен на обществена опасност са и деянията, за които той е осъден по цитираните по-горе наказателни производства. Предвид изложеното правилен е изводът, че за постигане целите на наказанието и в частност за поправянето и превъзпитанието на осъденото лице, както и за изолирането му от обществото, с оглед да му бъде попречено да върши престъпления, е оправдано и обосновано определеното му общо наказание от четири години лишаване от свобода да бъде увеличено с 6 месеца лишаване от свобода.

Обстоятелство, че естеството на деянията, за които И. е осъден по тези наказателни производства и направената констатация, че тези последни две осъждания са за деяния с по-висока степен на обществена опасност, са в потвърждение на извода за необходимостта от увеличаване на общото наказание. Правилно съдът е заключил, че прилаганата до този момент спрямо И. наказателна репресия не е дала никакъв положителен резултат, доколкото той продължава да върши престъпления и наложените му до този момент наказания не са допринесли за неговото поправяне и превъзпитаване, още по-малко са му попречили да върши престъпления. В този смисъл е обоснован изводът на съда, че е необходимо да бъде засилена наказателната репресия спрямо това лице и същият за по-продължително време да бъде изолиран от обществото. Това от една страна би му попречило да върши престъпления, от друга страна би способствало да се повлияе

предупредително и превантивно по отношение на останалата част на обществото.

Правилно съдът е приел, че увеличението от 6 месеца лишаване от свобода съответства, както на размера на двете отделни наказания, така и на степента на обществена опасност на деянията, предмет на двете отделни наказателни производства. В този смисъл определянето на по-малък размер на увеличеното наказание или неговата отмяна, не би съответствало на направените по-горе констатации относно завишената степен на обществена опасност на деянията и техния извършител, респ. на целите на наказанието.

Ето защо обосновано и законосъобразно съдът е приел, че целите на наказанието могат да бъдат постигнати единствено чрез прилагане правилото на чл.24 от НК, като общото най-тежко наказание от четири години лишаване от свобода правилно е увеличено с шест месеца. Така увеличеното наказание не надвишава сбора на отделните наказания, както и максималния размер предвиден за този вид наказания, нещо повече дори е под предвидения минимум за едно от извършените престъпления. Предвид изложеното, възраженията изложени в жалбата, досежно приложението на чл.24 от НК, са неоснователни и неподкрепени с доказателства за постигната положителна промяна в съзнанието на осъдения, както и за постигане целите на чл.36 от НК и без прилагането на чл.24 от НК.

Предвид изложеното въззивната частна жалба се явява неоснователна досежно твърдението, че чл.24 от НК е приложен неправилно.

Правилен е съдебният акт и по отношение определения първоначален “строг” режим на основание чл.57, ал.1, т.2, б“б“ от ЗИНЗС. Осъденият И. е извършил умишлените престъпления по процесните две присъди преди да са изтекли пет години от изтърпяване на предходно наложено му наказание лишаване от свобода по НОХД № 943/2018 г. по описа на ЯРС, което не е било отложено от изтърпяване на основание чл.66, ал.1 от НК.

На основание чл.25, ал.2 от НК съдът правилно е приспаднал времето, през което осъденият е търпял наказанието лишаване от свобода, наложено му, с която и да е от двете присъди по съвкупността, както и на основание чл.59, ал.1 от НК правилно е зачел времето, през което е бил с мярка за неотклонение “Задържане под стража” по НОХД № 320/2022 г. по описа на Окръжен съд-гр.Ямбол, считано от 11.03.2022 г. до привеждане в изпълнение на присъдата.

По гореизложените съображения Определението на окръжен съд-Ямбол, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение №30 от 22.01.2024 год.

постановено по ЧНД № 437/23 г. по описа на Ямболския окръжен съд .

Решението не подлежи на касационно обжалване и протестиране
пред ВКС на РБългария.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____